

Pályázat fotósoknak

Határidő:
november 15.

Liebmann Béla nyugdíjas fotóművész a szegedi, illetve Csongrád megyei újságfényképezés fellendítése, a helyi napilapok, folyóiratok és aikalmi kiadványok fotóinak esztétikai gyarapítása, a fényképezés népszerűsítése, magas művészi színvonalú képek készítése céljából alapítványt létesített. 1985-ben kétszáz ezer forintot adományozott a Csongrád Megyei Lapkiadó Vállalatnak, melynek éves kamataira pályázatot hirdet.

Minden esztendőben az előző év októberétől a napig az év októberéig, tehát 1986. október 1. és 1987. október 1. között a Csongrád Megyei Lapkiadó Vállalat gondozásában kiadott napilapokban, folyóiratokban, alkalmi kiadványokban stb. megjelent fényképek szerzői vehetnek részt a pályázaton. Tehát belső

munkatársak, külső szerzők, amatőr és hivatásos fotósok egyaránt pályázni legfeljebb tíz művel (a képriport egy alkotásnak számít és a megjelent fotók képriportlá egészíthetők ki) lehet, beadási határidő 1987. november 15. A pályaműveket kiállításra kész kivitelben, legalább 24x30 centiméteres méretben kell beküldeni, hátoldalán feltüntetve a szerző nevét, lakcímét, a kép megjelenési helyét és dátumát. Az anyagot szakértői zsűri értékeli, melynek jogában áll a díjakat megosztani, vagy visszatartani. A legsikerültebb alkotásokból kiállítás nyílik a szegedi Sajtóház művészklubjában.

A díjakat minden évben a sajtónapi ünnepségen nyújtják át. Az első díj 6 ezer forint, a második díj 4 ezer forint, a harmadik díj 3

ezer forint. Az első helyezett ezen kívül elnyeri Kligl Sándor szobrászművész bronzplakettjét, mindhárom helyezett díszes oklevelet kap. A díjnyertes kollekciók a Csongrád Megyei Lapkiadó Vállalat tulajdonába kerülnek, a kiállított anyagból az akció fölött védnökséget vállaló Magyar Újságírók Országos Szövetségének helyi csoportja vásárol és kiállításra sorozatot szervez. (Az első díjat két egymást követő évben ugyanaz a fotós nem nyerheti el.) A helyi állami és társadalmi szervezetek különdíjakat ajánlanak fel.

A Csongrád megyében működő szerkesztőségek, üzemi lapok kiadványszerkesztő műhelyek támogatják az itt élő fotósok megjelenését, s érdeklődésükre bővebb felvilágosítást is adnak.

Diákpetíció

Avagy mi kerül az oklevélbe?

Ez év júniusának végétől — a közbejött vakáció ellenére — a JATE természet-tudományi karáról kikerült friss diplomások igen paprikás hangulatban vannak. (Ezen az sem változtat semmit, hogy azóta valamennyiük el is helyezkedett.)

Néhányukat felkerestük. A felháborodásuk oka mindenütt ugyanaz.

Kosztolányi József, a Radnóti gimnázium matematika-fizika szakos tanára: — Az oklevél minősítésének új formája — miszerint az államvizsgán szerzett jegy, a diplomamunkára kapott osztályzat és annak megvédésére adott minősítés egy jegynek számít, és ehhez egyenként hozzáteszik a szigorlati jegyeket — bennünket, ötödéveseket nagyon érzékenyen érintett. Erkölcstelennek tartjuk, ugyanis az új tanulmányi és vizsgaszabályzat életbe lépése idején (1987. februárjában) mi már régen túl voltunk a szigorlatokon.

Marton Melinda, a városi KISZ-bizottság munkatársa: — Az új számítási mód nekünk, tavalyi ötödéveseknek hátrányt jelent. A régi szisztéma szerint az én minősítem jó lett volna, ehelyett az oklevélbe közepes került. Az igaz, sajnos, hogy egyelőre ezeket az osztályzatokat a kutya se nézi meg a munkahelyeken, mégis igazságtalannak tartom az egyik napról a másikra bevezetett törvényt. A korábban végzetlen szemben mi erkölcsileg leértékelődünk. Ha egyszerre tennének bennünket mérlegre, mi járnánk rosszul.

Katona Tamás, ösztöndíjas a JATE szervező kémia tanszékén: — En az új szabályzat alap gondolatával egyetértek. Úgy gondolom, jobban tükrözi a felkészültséget, a folyamatos munkát. En ott voltam azon a fórumon, amikor ez a dokumentum vitára bocsátották. Kevésen jelentünk meg az igaz, és el is siklottunk az oklevél-minősítés fölött. (Más kérdésekben — hat pontban — viszont nem értettünk egyet. Ezen vitatott részeket egyébként csak ideiglenesen írtuk életbe.) Mint most utólag kiderült, nagy hiba volt szó nélkül hagyni a szabályzat kedélyeket borzoló részét.

Az új oklevél-minősítés szenvetvényes tiltakozásra készítette a végzős TTK-sok részét. Ripsz-ropsz petíció is született, melyet nem is akarhova küldtek; többek között pártunk főtákarához, a KISZ KB-hoz és a Magyar Televízió két műsorához, az Ablakhoz és a Hírháttérhez.

A levélben kifogásolják még, hogy sok helyen az államvizsga-bizottságok tagjai sem ismerték az új szabályzatot. A biológusok és a matematikusok államvizsgáján még a régi törvény alapján hirdettek eredményt. Igaz, az oklevelekbe már az új szisztéma szerint kerültek be a jegyek. Nem egy hallgató a diplomaosztó ünnepségen tudta meg, hogy átlaga 1-gyel vagy 1,5-del rosszabb. Sokan emiatt el is estek az előre beírt állástól. A tanár szakosoknál 200—300 forint fizetéscsökkenést is eredményezett a rosszabb diploma.

Csányi Zoltán, a városi KISZ-bizottság titkára azok közé tartozik, akik már csak utólag, a válaszlevelek beérkezése idején értesültek a történetekről.

Mintha nem fogadták volna bizalmába az apparátust a szabályzatot kifogásoló hallgatók... Nem hittek abban, hogy helyben orvosolják a gondjukat?

Jellemző, hogy rögtön a legmagasabb fórumnál kezdtek. Elvesztettük volna a hitelünket? Mindenesetre én is aláírtam volna ezt a levelet. Bár tudom, a jogszabály nem tudása nem ment fel a következmények alól. De mit tett például az egyetem vezetése az új jogszabály megismertetésért? Kiszögeztek egy Művelődési Központot a folyosóra? Arról már nem is beszélek, hogy az államvizsga-bizottság tagjai sem ismerték az új szabályzatot. Azt is méltánytalanul tartom, hogy átmenet nélkül vezették be a rendelkezést. Az ötödévesek már semmit nem tehettek a jobb szigorlatokért. Véleményem szerint csupán a mostani elcsúszások és az utának jövőkre vonatkozhat a szabályzat. Így lenne etikus.

A végzős hallgatók panaszából úgy lett. Többek között állást foglalt — vizsgálat alapján a JATE természet-tudományi karának dékánja is. A Csányi Béla rektornak küldött levelében a következő áll: — A hibás számítás oka az volt, hogy az államvizsga-bizottságok nem ismerték a JATE új, az egyetemi tanács által elfogadott tanulmányi és vizsgaszabályzatát, ha bár a dékán hivatala tanszék-csoportvezetőknek és a tanácsvezetőknek azt 1987. február 10-én megküldte.

A Művelődési Minisztérium ugyancsak reflektált a történetekre. Véleményünk szerint indokolt, hogy a jövőben az egyetem dolgozóinak nagyobb körültekintéssel kövessék figyelemmel a hatályba lépő új rendelkezéseket és szabályzatokat, hogy elkerülendő legyen hasonló esetek bekövetkezése.

Az ügy lezárult. Többen megfogalmazták a tanulságokat is. Aggályaink azonban vannak még szép számmal. Az idén végzett TTK-s hallgatók a „peresztrójká” első áldozatai? Mit jelenthet, ha nem élünk a jogainkkal? Mit eredményezhet az alapos, körültekintő tájékoztatás hiánya? Kik gyorsítsák fel az információ-áramlást? A határozatok dömpingje hogyan szegi kedvét az érintetteknek? Kinek van hitele? Miért kell éveken át hurcolnunk egy tehetetlenség nyomatékot? Mi a garancia arra, hogy a fentiek nem ismétlődnek meg? Átmeneti intézkedések hozhatók-e?

Dilemmáinkkal felkerestük Csányi Bélát, a JATE rektorát is.

Ha az embert méltánytalanság éri, természetes, hogy fogódzókot keres. A petíció aláírók többek között azt sérelmezik, hogy hátrányos helyzetbe kerülnek a munkahelyükön. Sajnos távol vagyunk még attól, hogy az oklevél-minősítés döntse el, ki hova kerül, és mennyi lesz a fizetése. Továbbá az államvizsga-bizottságoknak nem feladatuk, hogy elkészítsék a minősítéseket. Ez a dékáni hivatal dolga. Amiért pedig rosszat mondtak, méltán vonták magukra a dékáni dörgedelmeket.

Információáramlásban élünk, nagyon nehéz szelektálni, magunkévá tenni az összes rendelkezést. Amiről azonban biztos vagyok, hogy minden hallgatónk megkapja a tanulmányi és vizsgaszabályzatot. Azt viszont nem tudom, hogy minden oktató rendelkezik-e majd ezzel a dokumentummal. Az új határozatok alapos ismerete jogos követelmény ugyan, de alig teljesíthető. Ami pedig a diákok érveit illeti — nevezetesen, hogy a szabályzat ismeretében jobban szigorlatoztak volna —, szeretném megjegyezni, hogy a hallgatóink megkezdése előtt fogadalmat tesznek melyben az áll, legjobb tudásuk szerint készülnek a vizsgákra.

Erről sem feledkezvén meg, mégis úgy gondoljuk, a friss diplomások, a mai ötöd-, negyed-, harmad- és másodévesek többé-kevésbé áldozatai ennek a szabályzatnak. Átmeneti megoldások nem lehetnek?

A hallgatóknak joga és lehetősége van arra, hogy a testületek útján elindítsanak egy olyan folyamatot, mely a módosításhoz vezethet.

Végül csak annyit, ezt a szanszot kár lenne kihagyni!

Bodzsár Erzsébet

Kiállítási napló

Tájak, őselemek, gyerekfirkák

BARANGOLÁS HAZAI TAJAKON címmel rendezett kiállítást a Képcsarnok Gulácsy Lajos Termében Dobrovits Ferenc festőművész. A hazai művészettörténetben kiemelkedő helye és szerepe van a tájképfestésnek. Nem csupán a természeti szépségek iránti vágy, nemcsak a hangulatos tájak megőrzése, nemcsak a múlt pillanat megragadása a cél — több annál: a szülőföld tisztelete, a haza iránti vonzalom kinyilvánítása, a sajátos flora-évszakváltásokkal töredezett örök körforgásának ábrázolása. M. S. mestertől Barabás Miklóson, Munkácsyn, Szinyei Merse Pálon, Ferenczy Károlyon, Szőnyi Istvánon át egész a kortársakig ível a természetfestés. Volt idő, amikor a tájfestőket, kézügyintéssel intézték el, s ebben bizony szerepet játszott a dilettánsáradat és a rossz értelmű amatőrizmus erőszakossága. De ahogy csak jó és rossz festők léteznek, ugyanúgy csak jó és rossz tájfestők is. Dobrovits Ferenc jó festő, és jó tájfestő, az élettel, a haza táj lelkét, hogy elődeihez méltó módon magyar tájat fessen magyar ecsettel.

Nagyszerű szakmai felkészültséggel, jó értelemben vett rutinnal, fölényes biztonsággal és ihletetten barangol tájainkon. Divat is a tájkép manapság, s ebben szerepet játszik valamiféle pótcselekvés is. A megcsúfolt természet, a veszélyeztetett vizek, fák, virágok legalább a festők vásznaiban kapjanak menedéket, megóva őket a környezetszennyezéstől. Dobrovits egyszerűen, tisztán és őszintén szól fákról, évszakváltásokról, egekről, havakról. Számomra legmegkapóbb az a könnyedség, mondhatnám japános stílus, amely szinte valamennyi képén virtuóz módon van jelen, s ezek a kalligráfiai jelképtermékek is: a kócos fák egyszerre a szépség lehetőségeinek és a leleselkedő veszélyeknek

szimbólumai. Sok tájbrázolást láttam már, amelyek a csendet idézték bennem. Dobrovits festményei nem csendesek. Nádsuhogások, faágzörrenések, fűzizegések, szélsebeszések jutnak eszünkbe a képek előtt. Ezek a festmények nem akarnak többet lenni, mint amire készültek: képeknek, otthonok falára. Hogy levegője legyen az otthonnak, ne csak létegre, hogy meséje legyen a szélnek, ne csak ajtórések fűtülése, hogy költészete a faágaknak, ne csupán recsenő realitása a talpunk alatt

AZ ŐSELEMEK FELE kutat Keményffy Gábor kerámia- és porcelántervező művész, aki gazdag kollekcióját a Bartók Béla Művelődési Központban mutatja be. Az anyaghoz kötött művészetek alapkérdése mindig is az volt, mennyire képes egy-egy alkotó megszeli-díteni, formálni, új rendre, új törvényekre rábírn az életelen anyagot. Keményffy Gábor a lehetőségek széles spektrumát mutatja be, hiszen a nemesen egyszerű, elegáns, majdhogynem azt mondtam, neopolgári teáskészletektől — amelyeknek tiszta formáit hullámzó arany díszítések nemesítik — szinte az előbányászott ósanyagok, a „talált tárgyak” pólusaig terjed. Közöttünk gyönyörű, alig mélyülő falitájakat láthatunk kékből, rózsaszínben, fehérben tündökölni, színes folttok repedéseivel, hajszálkony vonalak rajzaival, visszafogott faktúrák, opálós színátmenetek fénytöréseivel. Az edények egy részének öblös formavilága ősi kelyheket, ivóedényeket idéz, s ezt erősítik földszínei — mintha a rétegek mélyéből előkerült régészeti leletek lennének. Vázái viszont elegánsak, kecsesek, fényesek és pompázatosak. Kis edénysorozata szírmotívumot bont — a parányi vázak szájrésze nincs lekerekítve, hanem szírmotívumot, leveleket, növényi vegetációt idéznek. Gondolom, azok a legfrissebb munkái, amelyek vé-

letlenszerű formákat, hasadásokat, töréseket, horpadásokat őriznek, s a kemence tűzében ősi színeket nyernek. Úgy gondolom, ez a fajta törekvés a mai kerámia- és porcelánművészet egyik lehetséges útja, hiszen a múlt értékeinek újrendezése korszerű minőséget, új esztétikai értéket teremthet.

GYEREKRAJZOK BÜVÖLETÉBEN alkot a jugoszláviai vendégművész, Ugrén Dragomir, akinek munkái szintén a Bartók művelődési központban láthatók. Csak hogy alapállása tiszta. A gyerekrajzok, falfirkák öntörvényű és totális világot tükröznek, a gyerekek teljes világképét. Elemeit felhasználni, motívumait újrendezni a mai művész számára nagy lehetőség. Az őszinte és manipulálatlan megnyilatkozás példája. De felnőt fejjel gyerekrajzokat imitálni, visszahelyezkedni egy olyan világba, amelyet objektíven tülléptünk, hamis útra viszt. Mert ez a fajta megközelítés épp a lényegét cáfolja, hiszen kizárólag manipulált, elhatározott megközelítés lehet. Mint ahogy Szabó Lőrinc Lóciát sem kell azért sajnálni, hogy körülötte „minden láb, csupa láb”, hiszen Lócinak az a természetes, az „A Világ.” Így aztán Ugrén Dragomir „gyerekrajzai” — hamisítványok.

Tandi Lajos

Délutáni csúcs. A buszmegállóban már majdnem százan állnak. Nyújtogatják nyakukat balra, kímélve és találgatva, hanyas busz fordul be. Remény csillan a szemekben minden sárga színű, kék emlémlás csuda felbukkanásakor. Hátha az enyém, dobban meg az utazni vágyó szív. Aztán családott sóhajok, elfojtott szitkok. Magam is közéjük tartozom. Közéjük, az utazni, hazaérkezni vágyók nagy közösségébe.

Már jó néhány napja gondoltam — a várakozás idejét kihasználva — néhányat megkérdezek kedvenc buszaink közül.

— Hanyas vagy?
— Tizes.
— Igen, téged sűrűn látlak, go-lyóként, repítve szállítod utasaidat a Honvéd téri végállomáig. Aztán sutty, vissza Tarjánba. Nemigen hallottam rólad rosszakat, ha csak azt nem, hogy kicsi vagy.
— Hát, igyekszem. Na, viszlát!
— Hanyas vagy?
— Nyolcvanhármas, miért kérded?
— Unatkozom. Az én buszom még nem jött, így jobban telik az idő. Egyébként sokszor találkozunk, csak nekem te nem vagy jó. Nem

Hanyas vagy?

— Hosszú az út. Míg nem tartozt Szegeidhez Gyáláret, könnyebb volt a dolgom. Fél óránként csak kiporoszkaáltam valahogy, de most... Tudod, 8 kilométer oda, nyolc vissza. Az isten háta mögé, a város legdélibb csücskébe.

— Sokat emlegetnek az utasok. Persze, nemcsak téged, a céged igazgatóját, forgalomirányítóit, szervezőit. Biztos olvastad, amikor egyszer már irtam rólad. Vagy te sem? Akkor, amikor sürítették a járatokat, s azóta ritkább vagy, mint az a bizonyos fehér holló.

— És mit mondanak még?
— Ennyi utas előtt szégyellném mind elmondani. De, képzeld el, volt már olyan elkeseredett bérlet-tulajdonos, aki szívesen befizetne főnökeidnek egy kört, oda-vissza, tapasztalatszerzés céljából. Ugye, milyen gonosz gondolat? Ember embernek ilyen rosszat nem kívánhat. Megáll az ész.

— Na, jól van, hagyd már abba, én csak egy egyszerű hetvennégyes vagyok. Jössz, vagy maradsz?
— Miért, tudsz jobbat? Bérletem van nekem is.

Czakó János